

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 26/07-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. marca 2007 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. D. B., bytom B., pre namietané porušenie jeho základných práv uznesením Okresného súdu Bratislava I č. k. 19 C 180/2005-61 z 10. januára 2005 a uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 Co 173/06-73 z 19. apríla 2006 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. D. B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. novembra 2006 doručená (doplnená 22. januára 2007) sťažnosť MUDr. D. B., bytom B. (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jeho základných práv uznesením Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) č. k. 19 C 180/2005-61 z 10. januára 2005 a uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 Co 173/06-73 z 19. apríla 2006.

V úvode sťažnosti sťažovateľ poukázal na nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 338/04 z 20. apríla 2005, v ktorom ústavný súd vyslovil porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 73/00. Okrem toho sťažovateľ vyslovil názor: „*Ústavný súd okradol sťažovateľa o trovy konania vo výške 10 000 Sk, ktoré musel zaplatiť advokátovi ako preddavok.*“

V ďalšej časti sťažnosti sa sťažovateľ zamerlal na konanie okresného súdu vedené pod sp. zn. 19 C 180/05 a zároveň aj na konanie krajského (odvolacieho) súdu vedené pod sp. zn. 2 Co 173/06. V tejto súvislosti uviedol, že 30. mája 2005 podal okresnému súdu žalobu o náhradu škody proti Slovenskej republike v zastúpení Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „odporca“). Zároveň dodal: „*To by sa musel stať zázrak, aby nejaké súdne konanie prebiehalo bez zádrhel'ov a seriózne! Nestal sa a tak súdna úradníčka E. D. si vymyslela nezmysel, že mám do spisu doručiť dostatočný počet rovnopisov (napriek tomu, že bol) a mám doručiť ešte jednu sadu dôkazov (a to už prečo ????) Túto požiadavku opakovala, šikanovala a zjavne sa jej to páčilo! E. D. nevie, že som plne invalidný, ale len preto že spis nevidela, iba si žartovala a starého dedka prehánala a svojvoľne mu dedkovi dala pokutu 5 000 Sk, napriek tomu, že nemala pravdu, v spise bolo rovnopisov dosť a dôkazy boli tiež.*“

Sťažovateľ uviedol, že proti rozhodnutiu okresného súdu, ktorým mu bola uložená poriadková pokuta, sa odvolal. Podľa jeho názoru odvolací súd „*evidentne nevidel spis 19 C 180/05 a odvolanie sťažovateľa odmietol! Laxne a falošne kolegiálne. Odvolací súd rozhodol vo veci dňa 19. 04. 2006 a doručil uznesenie až dňa 18. 10. 2006 – čo je prejavom jeho zodpovedného prístupu k veci – veď je to smiešne, úbohé, primitívne*“. Sťažovateľ okrem toho uviedol: „*Súdna úradníčka požaduje to čo v spise je (bol som do spisu nahliadnuť) šikanoje a otravuje, provokuje a napokon sama spokutuje; ja keď dôvodne spokutujem hlúpu a šikanérku D., s mojim výrokom sa Krajský súd nezaoberá. Ale s výrokom šikanérky sa zaoberá a dokonca si tento plevelný súd dovoľí ťahať 5 000 Sk korún, ústavný súd 10 000 Sk a to je čo za súdnictvo.*“

Sťažovateľ sa domnieva, že uznesenie krajského súdu č. k. 2 Co 173/06-73 z 19. apríla 2006 je „nespravodlivé, akoby proti plebejcovi – sťažovateľovi, ktorého môže súdna úradníčka nezmyselne šikanovať a on nemá žiadne práva...“

V doplnení sťažnosti sťažovateľ ústavnému súdu predložil rozsudok okresného súdu vo veci samej sp. zn. 19 C 180/2005 z 11. decembra 2006, ktorým okresný súd jeho návrh zamietol. Toto rozhodnutie okresného súdu sťažovateľ označil ako „šialený rozsudok zákonnej sudkyne Posluchovej, ktorému chýba aj primitívne ratio, rozsudok je splietanie piateho cez deviate, šialený“.

Na základe uvedeného sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd v náleze vyslovil:

„II. A. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Krajského súdu Bratislava sp. zn.: 2 Co 173/06-73 zo dňa 19. 04. 2006 doručeného dňa 18. 10. 2006; zrušuje uznesenie 19 C 180/2005-61 ako plevelné a bezpredmetné uznesenie.

II. B. Okresný súd Bratislava I a Krajský súd Bratislava sú povinní zaplatiť MUDr. D. B. satisfakciu každý vo výške 50 000 Sk pre nezákonné šikanovanie sťažovateľa! sú povinní uvedenú sumu vyplatiť do 15 dní od doručenia nálezu ústavného súdu.

II. C. Okresný súd Bratislava I a Krajský súd Bratislava sú povinní zaplatiť trovy konania, každý jednu polovicu sumy, ktorá bude vyčíslená.“

Sťažovateľ v sťažnosti zároveň požiadal ústavný súd o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, pretože sa domnieva, že v konaní bude úspešný, je plne invalidný, nemá možnosť zárobku a nehnuteľnosti, ktoré vlastní, sú mu „na príťaž a nepredateľné“. V tejto súvislosti ústavnému súdu navrhol ustanoviť konkrétneho advokáta a zároveň uviedol, že v prípade, ak bude v konaní úspešný, účastník konania, ktorý vo veci nebude mať úspech, vyplatí trovy konania priamo ustanovenému advokátovi, čím sa neumožní „súdu oškľbať sťažovateľa o 10 000 Sk preddavkov“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti sťažnosti vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jej odmietnutie.

Podľa ustanovenia § 25 ods. 2 tohto zákona návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z obsahu sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľ prejavuje nespokojnosť s uznesením okresného súdu č. k. 19 C 180/2005-61 z 10. januára 2005 a s uznesením krajského súdu č. k. 2 Co 173/06-73 z 19. apríla 2006, ktoré považuje za nespravodlivé. Napokon v petite sťažnosti žiada namietané rozhodnutia zrušiť.

Ústavný súd zistil, že sťažnosť sťažovateľa doručená ústavnému súdu 7. novembra 2006, ako aj doplnenie tejto sťažnosti doručené ústavnému súdu 22. januára 2007 obsahuje

hrubo urážlivé, neprimerané a dehonestujúce výroky, rôzne neopodstatnené obvinenia namierené voči práci a rozhodovaniu zamestnankyne a sudkyne okresného súdu. Z obsahu sťažnosti je zrejмый aj negatívny a znevažujúci postoj sťažovateľa k namietanému rozhodnutiu krajského súdu, ako aj k výsledkom rozhodovacej činnosti ústavného súdu.

Ústavný súd vo vzťahu k predmetnému správaniu účastníka poukazuje na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorý už vyslovil, že: „V zásade smie byť sťažnosť odmietnutá ako neprijateľná podľa čl. 35 ods. 3 dohovoru, pokiaľ bola vedome založená na nepravdivých faktoch, a rovnako ak používa útočný, resp. hrubo urážlivý jazyk (Řehák v. Česká republika, No. 67208/01, rozhodnutie z 18. mája 2004, III. ÚS 52/06).“

Občiansky súdny poriadok ako generálna právna norma upravujúca civilný proces vo svojich základných ustanoveniach obsiahnutých v § 1 až § 6 okrem iného zakotvuje, že jeho úlohou je úprava postupu súdov a účastníkov konania tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov, ako aj výchova na zachovávanie zákonov, na čestné plnenie povinností a na úctu k právam iných osôb. Okrem toho tieto ustanovenia dávajú garanciu, že úlohou súdov je dbať na to, aby v rámci občianskeho súdneho konania, ktoré je jednou zo záruk zákonnosti, nedochádzalo k porušovaniu práv a právom chránených záujmov fyzických a právnických osôb a aby sa práva nezneužívali na úkor týchto osôb.

Ústavný súd je však toho názoru, že sťažovateľ v tomto prípade výrokmi obsiahnutými vo svojich podaniach prekročil hranicu normálnej kritiky. Jeho výroky preto nemožno považovať za prejav, ktorý by bol v súlade s uvedenými základnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku upravujúcimi princíp zachovávania úcty k právam iných a smerujúcimi k dodržiavaniu požiadavky, aby účastníci konania rešpektovali ľudskú dôstojnosť, občiansku česť i osobnosť ďalších účastníkov konania, ale i samotného vo veci konajúceho súdu (obdobne napr. III. ÚS 52/06).

S prihliadnutím na uvedené skutočnosti, ako aj na okolnosti tohto prípadu, ktoré nenasvedčujú tomu, že by sťažovateľ mohol mať so svojou sťažnosťou v konaní pred

ústavným súdom úspech, ústavný súd sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Na záver možno preto uviesť, že súčasťou zákonom predpísaných náležitostí návrhu na začatie konania na ústavnom súde je aj primeraná slušnosť vo vyjadrovaní. V prípade hrubo neslušného alebo urážlivého obsahu návrhu môže byť tento návrh odmietnutý pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí, pokiaľ záujmy ochrany ústavnosti nevyžadujú iný postup (III. ÚS 52/06).

Aj keď sťažovateľ v petite sťažnosti neoznačil základné právo, k porušeniu ktorého malo namietanými uzneseniami okresného súdu a krajského súdu dôjsť, z obsahu sťažnosti možno usúdiť, že sťažovateľ mal na mysli porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Táto skutočnosť vyplýva aj z jeho tvrdenia o tom, že uznesenie krajského súdu považuje za nespravodlivé.

Preskúmaním sťažnosti, jej príloh, ale aj vyžiadaného spisu okresného súdu sp. zn. 19 C 180/2005 ústavný súd zistil, že v danom prípade nejde o úspešné uplatňovanie nároku sťažovateľa na ochranu ústavnosti, pretože na preskúmanie uznesenia okresného súdu nemá ústavný súd s poukazom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy právomoc (obdobne napr. III. ÚS 239/05, I. ÚS 41/06) a uznesenie krajského súdu nevykazuje znaky arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti, ktoré by zakladali svojvôľu alebo takú aplikáciu všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by znamenala popretie ich účelu a zmyslu a mala by zároveň za následok porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (obdobne napr. III. ÚS 162/05, II. ÚS 228/06). Z uvedeného dôvodu bola táto časť sťažnosti odmietnutá ako zjavne neopodstatnená.

Ústavný súd prihliadol aj na to, aby sa vysporiadal s kompletnou, aj keď nejasne formulovanou argumentáciou sťažovateľa a nad rámec zákonného ustanovenia § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je ústavný súd viazaný návrhom (petitom) na začatie konania, posúdil aj jeho možnú námietku porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. V tejto súvislosti

ústavný súd poznamenáva, že vzhľadom na charakter súdneho sporu, úkony súdov, okolnosti daného prípadu a celkovú dĺžku konania (návrh doručený krajskému súdu 30. mája 2005 a 13. júla 2005 z dôvodu vecnej príslušnosti postúpený okresnému súdu), ako aj vzhľadom na rozsudok okresného súdu vo veci samej č. k. 19 C 180/2005-87 z 11. decembra 2006, nemožno dosiaľ postup okresného súdu a krajského súdu hodnotiť ako taký, ktorý by znamenal porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (obdobne napr. III. ÚS 59/05, II. ÚS 238/06).

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa, ako aj jeho žiadosťou o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

Na základe uvedeného rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. marca 2007